

Gyógyszertárban kapható.

Dr. Tápay-Szabó László ünnepélése

(A Délmagyarország munkatársától.) Abból az alkalomból, hogy dr. Tápay-Szabó Lászlót, a kiváló publicistát a szegedi egyetem tanárát a kormányzó kormányfőtanácsossá nevezte ki, szegedi hívei szombaton este a Tisza kertiében bankettet rendeztek tiszteletére. A megjelentek melegen ünnepelték a kitüntetett újságíró-tanárt, akinek egész értékes munkássága mindenkor a köz érdekét és a haladást szolgálta. Dr. Tápay-Szabó László szegedi barátai nevében az első köszöntőt dr. Szivessy Lehel mondotta, aki beszédében visszatért arra az időre, amikor Szabó tanár elindult pályáján és munkásságával páratlan népszerűsége tett szert. Csak most tudjuk, hogy mit jelentett az elmúlt 60 év korszaka — mondotta — és azóta hová süllyedt a nemzet. Egy nagy korszak igazi kortársa Szabó László, aki gazdag tudását és tapasztalatait lelki derűvel és fényes bölcsességgel ontja szét cikkeiben. Az ő véleménye a jó, az igazi szegedi polgár véleménye. Felkészöntőjét azzal fejezte be, hogy Szeged az a város, ahová Szabó Lászlónak mindig vissza kell térnie.

Lelkes tappsal köszöntötték Szabó tanárt, amikor hosszabb felszólalásban válaszolt az üdvözlésre.

— A kitüntetést a kormányzó adományozta — mondotta — és a nyilvánosság hagyta jóvá. Mindig nehéz szívvel jövök Szegedre vissza és sokkal többször szeretnék idejönni. Az utolsó nyolc év alatt Szigethy Vilmos támogatásával Szeged történetének megírásán is dolgoztam, — ennek a munkának gyümölcsei csak akkor fognak megérni, amikor már nem leszek az

élők sorában. Ugy érzem, nyugodt lelkiismerettel végezhetem az életet, — nem tartozom senkinek, sem az országnak, sem a városnak, sem családomnak. Nyugodtan fejezhetem be az életet és ez a legnagyobb siker, amit ember elérhet. Nem volt éjszaka, hogy ne álmodtam volna Szegedről — fejezte be nagyhatású felszólalását — és itt is szeretném majd befejezni életemet.

Szabó tanárt beszéde után sokáig ünnepelték a megjelentek, majd Frankl Antal köszön-

totta a felsővárosiak nevében, akik mindig büszkék lesznek, hogy Szabó László a szegedi Felsővárosból indult el.

A felszólalók sorát dr. Pap Róbert zárta be, aki beszédében kiemelte Szabó László enciklopedista tudását, amit fejedelmi bőkezűséggel szór szét a nép között. Szabó László a tudományt mindenki számára elérhetővé és megérthetővé teszi. Erre a rendkívül értékes munkára még sokáig szüksége van a magyar nyilvánosságnak.

Mielőtt cipőszükségletét fedezné,
saját érdekében nézze meg áras kirakataimat és meggyőződik, hogy az elsőrendű minőségű cipőket meglepő olcsó áron árusítom. **Női 5-50-től, férfi 8-50-től.**
Irányárak:
Zsurkó János, Kossuth Lajos sugárút 6. szám. Telefon 17-72.

Döntöttek a kecskemét—szegedi utépítés vállalatbaadásáról

Kistelektől Szegedig kiskövel kéri burkolatni az utat
a kövezőmunkások

(A Délmagyarország munkatársától.) A kecskemét—szegedi utépítésre hirdetett pályázat — mint megírta a Délmagyarország — augusztus 14-én lejárt. Két hét óta tartott a kereskedelmi minisztériumban a több, mint 300 ajánlat átszámitása és összehasonlítása. Szombatra végül elkészültek a munkával és értesülésünk szerint az illetékesek a munka kiadására vonatkozó előterjesztést is megtették. A döntés azonban csak akkor válik ismeretessé, ha a kereskedelmi miniszter is hozzájárul ahhoz. Erre előreláthatólag a hét folyamán sor kerül, mert szeptember végén hozzá kell kezdeni az utépítési munkálatokhoz.

A 74 kilométeres utszakasz építése megmozgatta országsszerte a kövezőmunkásokat is. Az építőmunkások szövetségének kövezőszakosztálya kérvénnyel fordult a kereskedelemügyi miniszterhez, hogy a kecskemét—szegedi ut mesterséges aszfaltburkolattal tervezett részét kisköburkolattal készítsék. A kövezőmunkások ezrei — köztük száznyi több szegedi kövező — kéri ezt, hogy az évek óta tartó munkanélküliség után némi keresethez juthassanak. Felterjesztésükben többek között az alábbiakat mondják:

— Az összes tőkebefektetés 34 és fél kilométer kisköburkolatnál 500-000 pengő, amely összeg azonban többszörösen megtérül a burkolati

anyagok nagy fuvar költségében, az aszfaltburkolattal szemben fennálló munkabértöbbletben és a fentartási költségekben mutatkozó nagy megtakarításban. A kisköburkolat építése nagyban enyhíti a kövezőmunkások évek óta tartó munkanélküliségét.

A kövezőszakmunkások körében remélik, hogy a pályázatok elbírálásánál figyelembe vették érvelésüket és a kecskemét—szegedi ut Kistelektől Szegedig terjedő szakaszát kiskövel fogják burkoltatni.

Az idő

A Meteorológiai intézet jelenti este 10 órakor. Időjárás: Élénk szél, sok helyen ujjab esők és zovatarok. A hőmérséklet nem változik.

Tört arany, ezüst, zálogcéltube-váltás! 0 r a, ékszerjavítások gyorsan, pontosan, olcsón TOTN órásnál. Eladás részlete. ABC utalványon előle a nélkül.

Olcsóbb a cukornál

1 kg. virág méz 80 fillér

NAGY ALBERT

Valéria-tér, Paprikapiac

A JULCSA VOLEGÉNYEI — SZEGEDI EMLÉKEIMBŐL —

Irta FARKAS ANTAL

Ha a fejemet leütik, akkor se tudnám megmondani, honnan és hogyan került hozzánk Julcsa leányzó. Nem merném állítani, hogy a tanyáról és a cselédlacról: nem vagyok biztos benne, de ilyenformán lehet. Elég az hozzá, hogy jobb, hübb és szorgalmasabb háztartási munkaerővel egyetlen családi körömből belül sem dicsékedhettem. Még arról is beszámoltam a gazdaszönyőmnek, hogy távollétében mikor és milyen állapotban tértem nyugovóra. A magam erejéből képtelen lettem volna pontos önvallomásokra, de azt hiszem, hogy Julcsa naplót vezetett, hogy tévedésmentesen számolhasson be cselekedeteimről. Annyi bizonyos, hogy az asszonyát jobban szerette, mint azt az urat, akinek sokszor hiába főzték meg a vacsorát és hiába vetették meg az ágyat: a hírlapírás lázas munkájában elfelejtett idejében hazamenni és lefeküdni.

(Jól tetted, Julcsa, hogy legalább te olyan hűség és lelkiismeretes voltál: asszonyod, akit éppen a múlt héten tettünk örökös pihenőre a rákos temető homokjába, megdicsérte az Uristen előtt is. Én majd tarthatom a hátamat.)

Mondom, Julcsa a mi szerény háztartásunk megbecsülhetetlen kincse lett. Amikor mások panaszkodtak, hogy így-ugy, mennyi baj van Zsuzsival, Pannival: a mi szánk dicsőre, dicsekvésre nyílt a Julcsa személyével kapcsolatban. Mindig attól féltünk, hogy egyszer ithágy bennünket: hazamegy. Mondjuk, hogy legrosszabb esetben

férjhez megy, hiszen nagyon szép, szőke lány volt, akin hamar megakadhat a legény-szem.

Valahányszor az édesanyja beállított Julcsához és a konyhában négy szemközti megbeszélést tartottak, mindanyiszor borus sejtelmek ülték meg a mi lelkeinket:

— Meglásd az édesanyja hazacsálja Julcsát.

— Esetleg kerített neki jobb helyet.

— Jobbat?

— Már úgy értem, ahol többet fizetnek.

Kávészaltuk, kényeztettük a jó asszonyt.

— Még egy fincsával, kedves néni!

— De tegyen bele cukrot is, ha édesebben szereti.

— Aztán ne siessen haza, kedves néni. Valami tizórai is csak kerül.

— Olyasvalami, amire majd jólesik egy pohár bor. Julcsa nagyon derék leányzó. Vissza se adjuk többé.

Mosolygott a jó asszony, de nem szólt semmit. Egyszer nagyon sokáig sugdolódtott Julcsával és sokáig ült a Galamb-uccai kvártély konyhájában. Ugyan mit akarhat? Már a tizórain is tul volt, de nem mozdult. Végre kibökte.

— Hát mán ne tesszen haragudni, mégis csak ugy van a dolog, mondok, hogy rossz néven se vögyék, én hazaviszom a Julcsát.

— Azt már csak ne tegye, jó asszony.

— Szögény lány mire várjon? Jobb lössz, ha most férjhez mogy.

— Az már más. Kérője akadt?

— Ha nem is módos, de elég dógos.

— Hát hozzámégy, Julcsa?

Julcsa leányzó egy szót se szólt. A kőtenyét báráltta, meg a papucs orrát nézte. Vörös volt, mint

a rák.

— Hát akkor mához két hétre jöjjön be Julcsa-ért. Jó asszony.

Mit csináljunk? Senki szerencsáját meg nem ronthatjuk. Majd keresünk másikat, ha találunk.

A következő vasárnap délután nagy darab legény botlott be a konyhába.

— A Julcsa gyűtem vóna.

— Üljön le, öcsém. Rögtön jön a Julcsa. Maga is odavalósi, ugy-e, ahová Julcsa?

Igent vágott a fejével, letelepedett, a kalapját forgatta. Julcsát kiküldtem a szobából, ahol képes lapokat nézegetett, hogy ereggy ki lányom, itt a völegényed.

Nagyot nézett a lány, kiment. Nem zavartuk őket, hadd beszélgessenek. Nem sokáig beszélgettek: eloldalgott a nagy darab legény. Julcsa pi tyogott a konyhában.

— Ez volt a völegényed? Elég nagy szál gyerek. Nem szólt rá semmit. Még a vacsora sem kellett neki.

— Hm... Ez így nem lesz jó. Ennek a lánynak már nem izlik a szolgálat. Eresszed haza előbb. Majd csak kapunk valakit. Esetleg a ráérő atyafiak közül hívunk magunkhoz egyet.

Julcsa hazament a kendőbe bugyolált cökmök-kal. Egy hét múlva beállított ugyanugy.

— Teccöttek már fogadni valakit?

— Még nem. Levelet várunk.

— Én mögint helyreállnék.

— Hát akkor állj.

Naptólégett arccal, feltört tenyérrel állt helyre. Bizonyosan nem tetszett neki a völegény: nagyolta. Közben aztán kukoricát kellett kapálni, ha már otthon volt. Napszámot nem fogadhattak.